

Zelfportret "Dit masker is gemaakt door Madelief. Onbedoeld is ze met een zelfportret thuisgekomen. Ze is 18 en lijkt erg op haar vader. Primair en spontaan, met een groot ik-gevoel. Het is zo schattig dat ze nog steeds bij mij in bed kruipt om te knuffelen, terwijl ze veel groter is. Dezelfde dingen die ik met hem ervoer, beleef ik nu met haar. Zij loopt soms ook iets te makkelijk over me heen en neemt aan tafel de gesprekken over. Zij vindt dat ik de bood-

schappen maar mwuah doe. Soms gaat zij terug met mijn portemonnee. Dat doet maar! (lacht) Ik reageer altijd net te laat. Ik heb er een liedje over geschreven, *Dochters*. Een variant op dat mooie liedje van John Mayer, *Fathers be good to your daughters*. Nou, dacht ik, dochters wees lief voor je moeders lijkt me ook wel eens fijn. (Zingt:) Moeders doen ook maar hun best. Ook moeders zijn levende wezens. Denk daar eens aan als je haar pest."

M

Mylou Frencken → *Het schrijven wordt moeilijker met de jaren. Ik vind het snel geouwehoer* → *Ik kick op kleurencombinaties. Op kinderfoto's lijk ik net een*

De mannen in het leven van cabaretière Mylou Frencken (1966) waren allemaal types om wie ze heen moest leven. Aan de hand van gekoesterde voorwerpen vertelt ze over hen. Én over die nieuwe: "Ben ik er toch op vooruit gegaan, haha."

TEKST: MINOU OP DEN VELDE. BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN.
VISAGIE: MANOUS NELEMANS

Nieuwe liefde "Van wie zou dát nou zijn? (lacht) Van Frénk van der Linden, mijn nieuwe liefde. Twee jaar geleden had ik het net uitgemaakt met mijn vorige vriend, en ging met betraande ogen naar een vriendin. Op het perron van station Haarlem stond Frénk. Ik had net zijn boekje *Geloof, dood en liefde* gelezen, als voorbereiding op *De RouwRevue*, die ik aan het maken was met Pieter Tiddens. Ik ga iets positiefs doen op deze kutdag, dacht ik, dus ik riep: 'Je hebt mijn vakantie gered! Nou ja, op literair gebied dan.' We hadden een leuk gesprek, en zouden contact opnemen over *De RouwRevue*. Na wat heen en weer mailen kwam het tot een eetafspraak. Die avond had meteen iets intiems. Ik dacht: als dat maar goed gaat, want hij was nog getrouwd. Ik voelde me gezien en op waarde geschat. Ik verveel me snel, mijn man moet echt iemand zijn die iets te melden

heeft. Zijn leven staat al van jongs af aan in het teken van werk. Hij kadert alles in, dat heb ik nodig, anders verdrink ik in doelloos geklungel. Maar soms word ik moe van zijn hoge levenstempo. Als buitenstaander denk je: wat een druktemaker! Maar Frénk is lief en warm. Ben ik er tóch op vooruit gegaan, haha."

Paasei “Ik hou van scharrelen in tweedehands winkels en de uitverkoop. Nét dat éne jurkje vinden, daar gaat het om. Ik kick op kleurencombinaties. Op kinderfoto’s lijk ik net een paasei! Ik had tulen petticoats aan, veel sjaaltjes. Vind ik stiekem nog steeds leuk.”

Melancholica “De galeriehouder van Rob Houdijk vroeg me een paar jaar geleden om zijn expositie te openen met een paar liedjes. Na afloop kreeg ik dit. Zoals ik daar kijk, melancholiek, beschouwend, zo voel ik me vaak. Ik ben iemand die er nooit helemaal uit is, het leven en de kwesties die op je af komen. Nu vind ik het bijvoorbeeld moeilijk wat ik moet schrijven aan de familie van mijn overleden ex-vriend. Ik kan dat wekenlang uitstellen. Mijn werk is een manier om wél vorm te geven aan verdriet. Het schrijven wordt met de jaren steeds moeilijker. Ik vind het snel geouwehoer, niet scherp genoeg, niet mooi genoeg. Toch schrijf ik maar door. Er zit niks anders op. Dit is wat ik moet doen in mijn leven.”

Mijn vader komt steeds terug

“Mijn vader was notaris, maar had het liefst kunstenaar willen zijn. Dus deed hij alsof, liep als een bohemien door de stad en kwam met dit soort rare objecten aan. Hij was een innemende man met een originele, kinderlijke geest, maar daardoor ook dominant en tiranniek. Hij luisterde nooit echt naar me en dronk veel. Zijn manische depressies werden steeds erger. Dan ging hij uitleggen hoe de wereld in elkaar stak en moest iedereen zijn kop houden. De mannen in mijn leven waren ook allemaal types met grote issues waar ik omheen moest leven. Ik was geneigd gewoon te vinden wat abnormaal was, omdat ik dat van huis uit gewend ben. ‘Stil jongens, papa slaapt.’ Bert bleef ’s morgens altijd liggen, want hij was ‘artiest’ en ‘had de avond daarvoor gespeeld.’ Als ik vrolijk fluitend Madelief uit bed haalde kreeg ik op mijn kop: ‘Hou op met dat gefluit, ik slaap!’ Toen hij doordeweeks een flatje in Egmond nam om te werken gaf dat lucht. Eindelijk hele dagen mezelf kunnen zijn. Met Bert kon ik ook moeilijk contact krijgen. We hadden veel plezier, maar hij wist het ook altijd beter. Hij speelde graag de baas terwijl hij eigenlijk een klein jongetje was dat voor alles bang was. Zijn overgevoeligheid vond ik aandoenlijk. Het voelde vertrouwd. Mijn vader komt steeds terug in mijn leven. Tot twee jaar geleden had ik een relatie met een alcoholist. Onlangs is hij overleden aan zijn verslaving. Ik voelde meteen dat het ernstig was, maar ik dacht: zolang ik hem maar begrijp wordt het vast beter. Tot hij zich ging bemoeien met mijn voorstelling. Hij zou op het podium gitaar spelen maar dat gebeurde maar niet. Die voorstelling ging bijna onderuit, totale paniek. Een leermoment. Jezus, dacht ik toen, nu kan ik bijna het podium niet meer op, omdat ik zo belachelijk meegaand ben.”

Samenwonen “Dit poppenhuis gaf ik aan Bert toen we gingen samenwonen, op mijn 24ste. Hij moest zijn huurhuisje uit en had recht op iets nieuws. Typisch Bert, hij werd meteen vrienden met de mensen van de woningbouwvereniging, ging op zijn geestige manier uitleggen: ik ben kunstenaar, je kunt mij niet overal inzetten. Uiteindelijk woonden we heel schattig aan een singel.”

Cabaretière Mylou Frencken (1966) won in 1991 – direct naar haar afstuderen aan de Academie voor de Kleinkunst – de Persoonlijkheidsprijs bij Cameretten. Met haar echtgenoot en regisseur Bert Klunder maakte ze twee voorstellingen, en kreeg ze in 1996 dochter Madelief. Daarna ging ze solo het podium op. De dood van Klunder (2006) is een groot thema in haar werk. Ze wijdde er in 2009 een boek met gebundelde columns aan: *Zonder Bert*. Vanaf oktober toert Mylou met Pieter Tiddens met *De RouwRevue*. Myloufrencken.nl

ME

paasei → Moeders doen ook maar hun best. Denk daar 's aan als je haar pest → Als mijn pop van de trap was gevallen was ik een week verdrietig →

Sans gêne “Mijn vader wilde op zijn 40ste ineens piano leren spelen van een jazz-pianist. Dat lukte natuurlijk niet, en ik nam die leraar over. 11 was ik. Ik zong graag, schreef verhaaltjes. Onze juf maakte liedjes, dat intrigeerde mij. Het was een geluk dat die piano in huis kwam, anders had ik nooit geloofd dat ik dat zelf ook kon. Ik was introvert. Mijn moeder zegt dat ik van nature juist heel vrij was. Een enorme ouwehoer. Maar

rond mijn 6de werd ik steeds meer verlegen en bedrukt. Als mijn pop van de trap was gevallen was ik een week verdrietig. Maar ik durfde daar niet over te praten want ik wist dat mijn vader dat zou weglachen en weghonen. Ik ontwikkelde gêne over alles wat ik voelde, maar ik heb ergens altijd gedacht: die fijngevoeligheid, daar moet ik iets mee. Mijn drang om op een podium te staan is mijn manier om terug te komen bij dat vrije, ongegeneerde van vroeger.”

Regisseur, dat zegt genoeg

“Mijn moeder heeft deze moerie gemaakt. Ik had Bert willen verstrooien boven zee, maar mijn dochter wil dat niet, dus ja, dan zit je. Zij wil graag dingen weten over papa en ik en vroeger. Soms kap ik dat ongezellig af. Ik vind het moeilijk om het steeds over haar leuke vader te hebben terwijl ik hem die laatste jaren niet altijd leuk vond. Hij was tien jaar ouder. Ik ontmoette hem in de hoedanigheid van regisseur

van Brigitte Kaandorp. Regisseur, dat zegt genoeg. Ik verdenk Bert ervan dat hij het stiekem leuk vond dat vrouwen afhankelijk van hem werden. Hij was dol op mijn zinnnetjes,

en hielp me daarmee. Verrukkelijk! Met hem naast me kan ik me goed ontwikkelen, dacht ik. Maar zijn hulp werkte op de lange termijn juist tegen, want je moet dat zelf gaan doen. Op het laatst was de intimiteit een beetje weg. Ik had het idee dat ik op de tweede plaats kwam, na zijn enorme ambitie. We werden snauwerig. Ach mens, hou je kop, die toon. In de periode voor zijn dood dacht ik: komt het ooit goed tussen ons of moeten we misschien uit elkaar? En toen was hij er ineens niet meer. Ik kreeg allemaal rouwkaarten van: je zult het wel moeilijk hebben... terwijl ik tussen opluchting, verdriet en schuldgevoel in zat. Ik was in de war. Want hij was óók een heel leuke man, met wie ik vreselijk kon lachen.”

Allure “Deze spiegel ken ik al mijn hele leven. Hij hing bij mijn ouders. Na de dood van mijn vader ging mijn moeder kleiner wonen en kreeg ik hem. Ik ben er zo blij mee, het geeft het huis allure.”

M *Frénk kadert alles in, dat heb ik nodig → Ik ben belachelijk meegaand*

→ Ik dacht: zolang ik hem maar begrijp wordt het vast beter